

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PETI ODDELEK

ZADEVA ŠTRUKELJ proti SLOVENIJI

(pritožba št. 6011/10)

SODBA

STRASBOURG

27. 2. 2014

Ta sodba je dokončna, vendar so mogoči uredniški popravki.

V zadevi Štrukelj proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (peti oddelek) v senatu v sestavi:

Ann Power-Forde, *predsednica*,

Boštjan M. Zupančič,

Helena Jäderblom, *sodnika*,

in Stephen Phillips, *namestnik sodnega tajnika oddelka*,

po razpravi, zaprti za javnost, ki je bila 4. februarja 2014,

izreka to sodbo, sprejeto navedenega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva se je začela s pritožbo (št. 6011/10) proti Republiki Sloveniji, ki jo je na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 24. decembra 2009 vložil slovenski državljani Ferdinand Štrukelj (v nadaljnjem besedilu: pritožnik).

2. Pritožnika je zastopala Odvetniška družba Matoz, o.p., d.o.o. iz Kopra. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopala njena zastopnica N. Pintar Gosenca, državna pravobranilka.

3. Pritožnik je zlasti trdil, da sta bila zaradi razmer, v katerih je prestajal kazen zapor v ZPKZ Ljubljana, kršena 3. in 8. člen konvencije in da v zvezi s tem ni imel na voljo nobenega učinkovitega pravnega sredstva, kakršno zahteva 13. člen konvencije.

4. Sodišče je 27. aprila 2010 sklenilo, da bo obvestilo vlado o pritožbi. Prav tako je sklenilo, da bo hkrati odločalo o sprejemljivosti in utemeljenosti pritožbe (prvi odstavek 29. člena) ter jo v skladu z 41. členom svojega poslovnika obravnavalo prednostno.

DEJSTVA**I. OKOLIŠČINE ZADEVE**

5. Pritožnik je bil rojen leta 1964 in živi v Ljubljani.

6. Pritožnik je prestajal zaporno kazen na zaprtem oddelku ZPKZ Ljubljana od 30. marca 2009 do 23. decembra 2009. Od 30. marca 2009 do 14. aprila 2009 je bil nastanjen v sobi št. 5 (tretje nadstropje), ki je merila 18 kvadratnih metrov (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,72 kvadratnega metra), v njej pa je bilo pet ležišč. Od 14. aprila 2009 do 11. junija 2009 je bil nastanjen v sobi št. 7 (tretje nadstropje), ki je obsegala 16,8 kvadratnih metrov (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine

1,72 kvadratnega metra), v njej pa je bilo pet ležišč. Od 11. junija 2009 do 2. julija 2009 in od 30. julija 2009 do 19. decembra 2009 je bil nastanjen v sobi št. 124 (drugo nadstropje), ki je obsegala 8,8 kvadratnega metra (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,3 kvadratnega metra), v njej pa sta bili dve ležišči. Od 2. julija 2009 do 30. julija 2009 je bil nastanjen v sobi št. 120 (drugo nadstropje), ki je obsegala 18 kvadratnih metrov (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,72 kvadratnega metra), v njej pa je bilo šest ležišč. Od 19. decembra 2009 do 23. decembra 2009 je bil nastanjen v sobi št. 98 (prvo nadstropje), ki je obsegala 8,8 kvadratnih metrov (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,3 kvadratnega metra), v njej pa sta bili dve ležišči. Vlada trdi, da se je v sobah št. 5 in 7 število zapornikov spreminjalo med štiri in pet, v sobi št. 120 se je število spreminjalo med pet in šest in v sobah št. 98 in 124 je bil pritožnik nastanjen s še enim zapornikom.

7. Glede splošnih značilnosti sob, materialnih in sanitarnih razmer v njih ter zdravstvenega varstva glej sodbo *Štrucl in drugi proti Sloveniji*, št. 5903/10, 6003/10 in 6544/10, 21. – 32. odstavek, 20. oktober 2011.

8. V zvezi z gibanjem zunaj sobe na zaprtem oddelku Sodišče iz zgoraj navedene sodbe ugotavlja, da so bili obsojenci na tem oddelku zaklenjeni v svojih sobah in so jih lahko zapustili le, če so se prijavili za opravljanje različnih dejavnosti, ki so večinoma potekale v prostoru za rekreacijo. Vsako nadstropje je imelo na razpolago le en prostor za rekreacijo, ki je obsegal 50 kvadratnih metrov in ga je lahko uporabljalo največ deset soobsojencev (*Štrucl in drugi*, 86. odstavek).

9. Med prestajanjem zaporne kazni je bil pritožnik triintridesetkrat obravnavan pri splošnem zdravniku, nekajkrat pa je obravnavo odklonil. Poleg tega je bil petkrat obravnavan pri zobozdravniku in petkrat pri psihiatru. Zaprošil je za psihološki pregled, ki mu je bil odobren, vendar se ga ni udeležil.

10. Temperatura v sobah je po podatkih vlade v drugi polovici julija in avgusta 2009 pozno popoldne (od 17.00 do 17.30) dosegala v povprečju okrog 28°C, sedem dni pa več kot 30°C.

II. UPOŠTEVANI DOMAČA ZAKONODAJA IN PRAKSA

11. Za upoštevano domačo zakonodajo in prakso ter upoštewane mednarodne dokumente glej sodbo *Štrucl in drugi*, navedeno zgoraj, 33.–56. odstavek.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV 3. ČLENA KONVENCIJE

12. Pritožnik se je pritožil, da je bil zaradi razmer, kakršne so bile med njegovim prestajanjem kazni zapora v ZPKZ Ljubljana, kršen 3. člen konvencije. Pritoževal se je zlasti nad veliko prezasedenostjo, zaradi katere je imel premalo osebnega prostora, nad slabimi sanitarnimi razmerami in neustreznim prezračevanjem, pretiranimi omejitvami časa, ki ga je smel preživeti zunaj sobe, visokimi temperaturami v sobah, neustreznim zdravstvenim varstvom in psihiatrično pomočjo ter izpostavljenostjo nasilju drugih obsojencev zaradi pomanjkljivega varovanja.

13. Navajal je, da so razmere postale strukturni problem, kar so priznali tudi domači organi.

14. Pritožnik se je pritožil tudi nad omejitvami telefonskih pogovorov in dopisovanja. Vendar pa spada preučitev teh pritožbenih očitkov le na področje uporabe 8. člena konvencije.

3. člen konvencije se glasi:

"Nikogar se ne sme mučiti, niti nečloveško ali ponižujoče z njim ravnati ali ga kaznovati."

A. Sprejemljivost

1. Pritožbeni očitki glede bivanjskih razmer med prestajanjem kazni

15. Podobno kakor v zadevi *Štrucl in drugi* ter *Praznik proti Sloveniji*, št. 6234/10, 28. junij 2012, je vlada ugovarjala zaradi neizčrpanja domačih pravnih sredstev in se pri tem sklicevala na enake utemeljitve kakor v omenjenih zadevah. V zadevi *Štrucl in drugi* je Sodišče vprašanje izčrpanja domačih pravnih sredstev obravnavalo skupaj s preučitvijo utemeljenosti pritožbe po 13. členu konvencije. Ko je ugotovilo kršitev slednje določbe, je Sodišče ugovor vlade zavrnilo (62. odstavek in 98.–113. odstavek). Sodišče ne vidi razloga, da bi v tej zadevi sklepalo drugače. Poleg tega ugotavlja, da pritožba v tem delu ni očitno neutemeljena v smislu točke a tretjega odstavka 35. člena konvencije in ni nesprejemljiva niti iz katerih drugih razlogov. Torej jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

2. Pritožbeni očitki, ki se nanašajo na neustrezno zdravstveno varstvo, psihiatrično pomoč in nezadostne varnostne ukrepe

16. Stranki v tej zadevi sta predložili enake utemeljitve kakor v zadevi *Štrucl in drugi*, pri kateri je Sodišče ugotovilo, da je del pritožbe, ki se nanaša na neustrezno zdravstveno varstvo, psihiatrično pomoč in nezadostne varnostne ukrepe, očitno neutemeljen (63.–69. odstavek). Sodišče je enako odločilo tudi v zadevi *Praznik*. Ker ni razlogov, da bi

Sodišče v tej zadevi zaključilo drugače, ugotavlja, da so ti pritožbeni očitki očitno neutemeljeni in jih je treba zato v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije zavrnil.

B. Utemeljenost

17. Stranki sta uporabili enake utemeljitve kakor v zadevi *Štrucl in drugi* (navedeno zgoraj, 70.–79. odstavek).

18. Sodišče se glede upoštevanih načel sklicuje na 72.–76. odstavek svoje sodbe v zadevi *Mandić in Jović proti Sloveniji*, št. 5774/10 in 5985/10, 20. oktober 2011.

19. Sodišče ugotavlja, da je bil pritožnik nastanjen v zaprtem oddelku ZPKZ Ljubljana. Glede števila zapornikov, ki so bili skupaj z njim nastanjeni v sobah, je vlada navedla, da postelje v sobah niso bile ves čas zasedene. Za sobi št. 5 in 7 s petimi ležišči je trdila, da je bilo v njej nastanjenih med štiri in pet zapornikov, za sobo št. 120 s šestimi ležišči pa je trdila, da je se je število v njej nastanjenih zapornikov spreminjalo med pet in šest. Sodišče ponovno poudarja, da vlada ni predložila nikakršnih uradnih dokumentov, ki bi navajali točno število zapornikov, pridržanih v teh sobah med prestajanjem zaporne kazni pritožnika. Kot je že bilo ugotovljeno v zadevi *Štrucl proti Sloveniji* (navedeno zgoraj, 21.–32. odstavek), je bil ZPKZ močno prezaseden, pri čemer je bila uradna zmogljivost presežena skoraj dvakrat. Zato Sodišče težko sprejme trditev, da postelje v omenjenih sobah niso bile ves čas zasedene, razen morda v kratkih obdobjih, ki jih vlada ni posebej navedla (glej *Štrucl in drugi proti Sloveniji*, 81. odstavek).

20. Sodišče torej meni, da je bil pritožnik v sobah št. 5 in 7 nastanjen s še štirimi zaporniki in je imel 3,26 kvadratnih metrov osebne prostora, v sobi št. 120 pa je bil nastanjen s še petimi zaporniki in je imel 2,7 kvadratnega metra osebne prostora. Tega je bilo še manj zaradi pohištva v sobah (glej *Modarca proti Moldaviji*, št. 14437/05, 63. odstavek, 10. maj 2007).

21. Sodišče je že v zadevi *Štrucl in drugi* ugotovilo kršitev 3. člena konvencije v zvezi z razmerami med prestajanjem zaporne kazni pritožnikov, omejenim osebnim prostorom v sobah (2,7 kvadratnega metra osebne prostora za večino časa njihovega prestajanja kazni zapora), zelo omejenim časom, preživetim zunaj sobe, in visokimi temperaturami poleti 2009 (glej *Štrucl in drugi proti Sloveniji*, 85.–87. in 89. odstavek). Glede osebne prostora in časa, preživetega zunaj sobe, ter temperatur v svoji sobi poleti je imel pritožnik v tej zadevi, ko je bil nastanjen v sobi št. 120, enake razmere kakor pritožniki v zadevi *Štrucl in drugi*. Zato Sodišče meni, da so bile tudi te razmere v nasprotju s 3. členom konvencije.

22. V zadevi *Praznik* je bilo ugotovljeno, da osebni prostor pritožnika, ki je večino časa prestajanja kazni na zaprtem oddelku obsegal približno 3,3

kvadratnega metra in je bil le malo večji od prostora, ki je bil na voljo zapornikom v zadevi *Štrucl in drugi*, še vedno ni izpolnjeval zahtev iz priporočila Evropskega odbora za preprečevanje mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja. V zadevi *Praznik* je bilo tudi ugotovljeno, da so položaj pritožnika še poslabševale omejitve časa, ki ga je pritožnik lahko preživel zunaj sobe, in visoke poletne temperature v sobi (glej *Praznik*, navedeno zgoraj, 20. odstavek), iz česar je izhajala ugotovitev, da so bile razmere za prestajanje kazni v nasprotju s 3. členom konvencije.

23. Tudi v tej zadevi je pritožnik, ko je bil pridržan v sobah št. 7 in 5, imel na voljo 3 kvadratne metre oz. 3,26 kvadratnega metra osebnega prostora. Njegov položaj je bil še poslabšan zaradi zelo omejenega časa, ki ga je lahko preživel zunaj sobe. Ko je bil nastanjen v sobah št. 98 in 124 s 3,75 kvadratnega metra osebnega prostora, je bil njegov položaj še poslabšan zaradi zelo omejenega časa, ki ga je lahko preživel zunaj sobe, in delno tudi zaradi visokih temperatur v sobah poleti 2009.

24. Ob upoštevanju skupnih učinkov takih razmer med pritožnikovim prestajanjem kazni v sobah št. 5, 7, 98 in 124, Sodišče podobno kakor v zadevi *Praznik* meni, da težki položaj, ki ga je pritožnik prestajal, presega neizogibno raven trpljenja, ki je značilna za prestajanje zaporne kazni, in da je zato trpljenje preseglo dopustni prag po 3. členu konvencije (glej *Praznik*, navedeno zgoraj, 21. odstavek, in *smiselno Szél proti Madžarski*, št. 30221/06, 18. odstavek, 7. junij 2011, ter *Peers proti Grčiji*, št. 28524/95, 75. odstavek, ESČP 2001-III).

25. Zato Sodišče ugotavlja, da so bile razmere, v katerih je pritožnik prestajal kazen na zaprtem oddelku ZPKZ Ljubljana, v nasprotju s 3. členom konvencije.

II. ZATRJEVANA KRŠITEV 8. ČLENA KONVENCIJE

26. Pritožnik se je pritožil, da so njegove navedbe v zvezi s 3. členom privedle tudi do kršitve 8. člena konvencije. Poleg tega se je pritoževal nad omejitvami telefonskih klicev. V zvezi s tem je navedel, da so drugi zaporniki pogosto pritiskali nanj, naj konča telefonski pogovor še pred potekom za to določenega časa. Prav tako je navedel, da je bilo njegovo dopisovanje omejeno samo na nekatere določene osebe.

27. 8. člen konvencije se glasi:

"1. Vsakdo ima pravico do spoštovanja svojega zasebnega in družinskega življenja, doma in dopisovanja.

2. Javna oblast se ne sme vmešavati v izvrševanje te pravice, razen če je to določeno z zakonom in nujno v demokratični družbi zaradi državne varnosti, javne varnosti ali ekonomske blaginje države, zato da se prepreči nered ali zločin, da se zavaruje zdravje ali morala ali da se zavarujejo pravice in svoboščine drugih ljudi."

28. Kakor je bilo ugotovljeno že v zadevi *Praznik*, Sodišče poudarja, da je treba pritožbene očitke po 8. členu, če se prekrivajo s tistimi po 3. členu, iz enakih razlogov in v enakem obsegu šteti za sprejemljive. Vendar glede na navedbe pritožnika in ob upoštevanju ugotovitve v zvezi s 3. členom Sodišče meni, da se v zvezi z 8. členom v tem pogledu ne poraja nobeno ločeno vprašanje (glej *Orchowski proti Poljski*, št. 17885/04, 198. odstavek, ESČP 2009 –... (izvlečki)).

29. V zvezi s pritožbenimi očitki glede stikov z osebami zunaj zaporu Sodišče ugotavlja, da sta stranki navedli enake utemeljitve kakor v zadevi *Štrucl in drugi*. V zadnji zadevi je Sodišče ugotovilo, da so bili ti očitki neutemeljeni (navedeno zgoraj, 96.–97. odstavek). Sodišče ne vidi razloga, da bi v tej zadevi zaključilo drugače. V skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije je torej treba pritožbo v tem delu zavrniti kot očitno neutemeljeno.

III. ZATRJEVANA KRŠITEV 13. ČLENA KONVENCIJE

30. Pritožnik se je pritožil, da zaradi sistemske narave neustreznih razmer v zaporu v zvezi s svojimi pritožbenimi očitki po 3. in 8. členu konvencije ni imel na voljo nobenega učinkovitega pravnega sredstva. Vsekakor ni nobenega dokaza, da bi bila pravna sredstva, ki so bila teoretično na voljo, glede vprašanja razmer v zaporu in ravnanja z zaporniki učinkovita tudi v praksi. Skliceval se je na 13. člen konvencije, ki se glasi:

"Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti."

A. Sprejemljivost

31. Če se očitek pritožnika po 13. členu konvencije nanaša na pomanjkanje učinkovitih pravnih sredstev v zvezi z neustreznimi bivanjskimi razmerami med prestajanjem pripora, kar je Sodišče že ugotovilo v zadevah *Štrucl in ostali* in *Praznik*, njegova pritožba v tem pogledu ni očitno neutemeljena v smislu točke a tretjega odstavka 35. člena konvencije, niti ni nesprejemljiva iz katerih koli drugih razlogov. Torej jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

32. Glede pomanjkanja učinkovitih pravnih sredstev v zvezi z domnevno neustrezno zdravstveno in psihološko oskrbo, neustreznimi varnostnimi ukrepi in omejitvami stikov z osebami zunaj zaporu Sodišče ob tem, da je razglasilo, da je pritožba v tem delu glede 3. in 8. člena konvencije nesprejemljiva, meni, da pritožnik nima verjetnega zahtevka na podlagi 13. člena konvencije (glej *Visloguzov proti Ukrajini*, št. 32362/02, 74.–75. odstavek, 20. maja 2010). Iz tega izhaja, da je treba ta vidik pritožnikove

pritožbe po 13. členu konvencije zavrniti kot očitno neutemeljen v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtim odstavkom 35. člena konvencije.

B. Utemeljenost

33. Utemeljitev strank so enake kakor v zadevi *Štrucl in drugi* (101.–117. odstavek), v kateri je Sodišče ugotovilo, da nobenega od pravnih sredstev, na katera se je sklicevala vlada, ni mogoče z zadostno stopnjo gotovosti šteti za učinkovito pravno sredstvo za pritožnike (prav tam, 118.–133. odstavek). Ker ni razlogov, da bi Sodišče v tej zadevi sprejelo drugačno odločitev, Sodišče ugotavlja, da je bil 13. člen konvencije kršen zato, ker v domači zakonodaji ni bilo učinkovitega in dostopnega pravnega sredstva glede na pritožnikovih očitkov v zvezi z razmerami, v katerih je prestajal zaporno kazen.

IV. UPORABA 46. ČLENA KONVENCIJE

34. 46. člen konvencije določa:

“1. Visoke pogodbenice se obvezujejo, da bodo spoštovale končno sodbo Sodišča v vsaki zadevi, v kateri nastopajo kot stranke.

2. Končna sodba Sodišča se pošlje Odboru ministrov, ki nadzoruje njeno izvršitev.”

35. Pritožnik je trdil, da se njegove navedbe nanašajo na strukturni problem prezasedenosti slovenskih zaporov. Vlada je to trditev spodbijala.

36. Trditve strank so enake trditvam iz zadeve *Štrucl in drugi*. V zadnji zadevi je Sodišče poudarilo potrebo po sprejetju ukrepov za zmanjšanje števila zapornikov v ZPKZ Ljubljana (prav tam, 137.–141. odstavek). Ob upoštevanju, da se pritožnikove navedbe v zvezi s strukturnim problemom nanašajo na isto obdobje kakor v zadevi *Štrucl in drugi* (2009), Sodišče meni, da to ne poraja ločenega vprašanja, ki bi ga bilo treba v tej zadevi preučiti v skladu s 46. členom konvencije (glej *Jevšnik proti Sloveniji*, št. 5747/10, 37. odstavek, 9. januar 2014).

V. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

37. 41. člen konvencije določa:

“Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje.”

A. Škoda

38. Pritožnik je zahteval 15.000 EUR za nepremoženjsko škodo.

39. Vlada je zahtevek prerekala.

40. Sodišče pritožniku prisoja 7.000 EUR za nepremoženjsko škodo.

B. Stroški in izdatki

41. Pritožnik je zahteval tudi 1.520 EUR za stroške in izdatke postopka pred Sodiščem. Ta znesek sestavljajo odvetniški stroški v višini 1.500 EUR, za katere pritožnik trdi, da so bili izračunani na podlagi domače odvetniške tarife, in 20 EUR za materialne stroške.

42. Vlada je trdila, da je ta zahtevek pretiran. Navedla je tudi, da bi Sodišče moralo upoštevati, da je zastopnik pritožnika pred Sodiščem zastopal tudi druge pritožnike in da so bile vloge, ki jih je predložil Sodišču, v vseh teh primerih skoraj enake.

43. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnik/-ica upravičen/-a do povrnitve stroškov in izdatkov, če dokaže, da so dejansko nastali in so bili neizogibni ter da je njihova višina razumna. Glede pritožnikovih stroškov po konvenciji Sodišče poudarja, da se mu ni treba držati tarif in prakse posamezne države, čeprav so mu lahko v pomoč (glej med mnogimi drugimi zadevami *Gaspari proti Sloveniji*, št. 21055/03, 83. odstavek, 21. julij 2009, in *Başkaya in Okçuoğlu proti Turčiji* [VS], št. 23536/94 in 24408/94, 98. odstavek, ESČP 1999-IV). V obravnavani zadevi ob upoštevanju razpoložljivih podatkov in zlasti tega, da je odvetniška pisarna kot zastopnica pritožnika že prejela povračilo v šestih drugih zadevah za pripravo vlog, ki so skoraj enake vlogam v tej zadevi (glej *Mandić in Jović*, navedeno zgoraj, 133.–135. odstavek, *Štrucl in drugi*, navedeno zgoraj, 146.–148. odstavek, ter *Praznik*, navedeno zgoraj, 38.–40. odstavek), Sodišče meni, da je upravičeno pritožniku za stroške postopka pred Sodiščem priznati znesek 500 EUR.

C. Zamudne obresti

44. Po mnenju Sodišča je primerno, da zamudne obresti temeljijo na mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *razglaš*a, da je pritožba v delu, ki se nanaša na bivanjske razmere med prestajanjem kazni zapora, po 3. in 8. členu konvencije kot tudi po 13. členu konvencije sprejemljiva, preostali del pritožbe pa nesprejemljiv;
2. *razsoja*, da je bil kršen 3. člen konvencije;

3. *razsoja*, da pritožbenih očitkov glede bivanjskih razmer med prestajanjem kazni zapora ni treba obravnavati po 8. členu konvencije;
4. *razsoja*, da je bil kršen 13. člen konvencije;
5. *razsoja*,
 - (a) da mora tožena država pritožniku v treh mesecih od dne, ko postane sodba v skladu z drugim odstavkom 44. člena konvencije dokončna, plačati ta zneska:
 - (i) 7.000 EUR (sedem tisoč evrov) za nepremoženjsko škodo ter morebitni davek;
 - (ii) 500 EUR (petsto evrov) za stroške in izdatke ter morebitni davek, obračunan pritožniku;
 - (b) da se za navedena zneska od dneva poteka treh mesecev do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji mejne posojilne obrestne mere Evropske centralne banke, za vse zamujeno obdobje z dodanimi tremi odstotnimi točkami;
6. *zavrača* preostali del pritožnikovega zahtevka za pravično zadoščenje.

Sestavljeno v angleškem jeziku in 27. februarja 2014 poslano v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Stephen Phillips
namestnik sodnega tajnika

Ann Power-Forde
predsednica